

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1748. usque ad
Annum 1752 - Cum Supplemento ad Ann. 1742. 1745. 1746. & 1748

Luxemburgi, 1754

LIII. Ecclesiæ Parochiales, aliaque Officia ad animarum curam spectantia
in Indiis Occidentalibus Hispaniarum Regi subjectis, etiam sæcularibus
Clericis, seu Presbyteris conferri posse conceditur, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74772)

† Ego Franciscus Tit. S. Mariae Transyberim Presbyter Card. Burgbesius.
 † Ego Dominicus Tit. SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Riviera.
 † Ego Pompejus Tit. S. Eusebii Presbyter Card. Aldrovandus.
 † Ego Joseph Tit. S. Pudentianae Presbyter Cardinalis Spinellus.
 † Ego Carolus Tit. S. Mariae in Ara-Cali Presbyter Card. Rezzonicus.
 † Ego Dominicus Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
 † Ego Silvius Tit. S. Callisti Presbyter Card. Valenti S. R. E. Camerarius.
 † Ego Carolus Tit. S. Anastasiae Presbyter Card. Sacripantes.
 † Ego Joachim Tit. S. Caeciliae Presbyter Card. Portocarrero.
 † Ego Camillus Tit. SS. Joannis, & Pauli Presbyter Card. Paulinus.
 † Ego Carolus Albertus Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card. Calvacchius.
 † Ego Jacobus Tit. S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Card. Oddi.
 † Ego Franciscus Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. Riccius.
 † Ego Antonius Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
 † Ego Philippus Maria Tit. S. Stephani in Monte Calio Presbyter Card. de Montibus.
 † Ego D. Fortunatus Tit. S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Tamburinus.
 † Ego D. Joachim Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besutius, Major Penitentiarius.
 † Ego Joannes Baptista Tit. S. Honuphrii Presbyter Card. Meismerus.
 † Ego Marius Tit. S. Marcelli Presbyter Card. Millinus.
 † Ego Henricus Tit. S. Mariae in Porticu Presbyter Card. Dux Eboracensis.
 † Ego Alexander S. Mariae in Via-Lata Diaconus Card. Albanus.
 † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
 † Ego Hieronymus S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.
 † Ego Prosper S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna de Sciarra.
 † Ego Alexander S. Mariae in Aquiro Diaconus Card. Tanarius.
 † Ego Hieronymus S. Adriani Diaconus Card. Bardi.

† Ego Dominicus SS. Viti, & Modesti Diaconus Card. Ursinus.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 17. ejusdem Mensis, & Anni.

Ecclesiae Parochiales, aliaque Officia ad animarum curam spectantia, in Indiis Occidentalibus Hispaniarum Regi subjectis, etiam secularibus Clericis seu Presbyteris conferri posse, conceditur, contrariis non obstantibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Cum nuper Charissimus in Christo Filius noster Ferdinandus Hispaniarum Rex Catholicus, per Dilectum Filium nostrum Joachimum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Portocarrero nuncupatum, ad sua, suorumque Regnorum negocia apud Nos, & Apostolicam Sedem gerenda specialiter deputatum, & voce & scripto Nobis representari curaverit, opportuna aliqua Apostolica auctoritatis nostrae providentia opus esse in Indiis Occidentalibus ipsius Regis Dominio subjectis, super hoc, quod in iis Regionibus Parochiae, Doctrinae, aliaque Munia & Officia ad animarum curam pertinentia, per Regulares dumtaxat obtinentur, & administrantur, in vim quarundam Litterarum Apostolicarum a recolenda memoria Praedecessore nostro Sancto Pio Papa V. die xxiv. Martii Anni MDLXII. editarum, & incipientium: *Exponi Nobis*; quibus aliorum etiam Romanorum Pontificum Praedecessorum nostrorum confirmationes accesserunt; ex quo fit, ut universus Clerus Secularis illarum Partium, quantumvis a multo jam tempore, & numero frequens, & moribus, atque doctrina conspicuus esse dignoscatur, ab iisdem Parochiis, Doctrinis, ceterisque Officiis, atque muneribus animarum curam concernentibus, omnino exclusus remaneat; qua quidem de re quum Venerabiles Fratres nostri Archiepiscopi & Episcopi per easdem Indiarum Regiones constituti, non semel apud ipsum Ferdinandum Regem conquesti fuerint; idcirco ipse, pro sua prudentia, magnopere expediens in Domino fore judicaret, ut quamvis etiam eorundem Antistitum votis, & Secularis Cleri rationibus, obflarent Praedecessorum nostrorum Romanorum Pontificum Constitutiones, Nos, hodierni temporis circumstantias perpendendo ab illis longè diversas, quibus hujusmodi provisiones emanarunt, eisdemque Constitutionibus derogando, praedictis

LIII.

Infantia Regis Catholici.

Soli Regulares in Indiis Occid. animarum curam exercent, ex Privilegiis Apostolicis.

Clerus Secularis doctrina & numero auctus, non amplius ab ea excludendus videtur.

Episcopi idem sentiunt cum Rege Catholico.

Archiepif-

Pontifex in
eandem sen-
tentiam des-
cendit.Regulares ve-
teri jure ani-
marum cura
capaces erant.Sed nunc dispen-
satione ad id opus
habent;Non conce-
denda, nisi
ad instan-
tiam Episco-
pi.Quid decre-
tum de Ca-
nonicis Re-
gularibus,
licet laxiori
regulae inter-
vientibus.Privilegium
Sancti Pii V.
ob defectum
Presbytero-
rum conce-
sum fuit.

Archiepiscopis & Episcopis liberam facultatem concederemus, ut dictas Parochias, Doctrinas, aliaque munia, & Officia ad animarum curam spectantia, Regularibus Personis hucusque conferri solita, in posterum etiam Secularibus Clericis, seu Presbyteris conferre liberè & licitè possent: Nos, omnibus maturè perpensis, quum Regiam hanc petitionem non modo Sacris Canonibus, sed etiam prædicti Sancti Pii Pontificis menti, & dictorum Prædecessorum nostrorum, ac Sedis Apostolicæ Infitutis conformem agnoverimus; hanc rem ejusmodi esse gaudemus, ut liceat Nobis ea verba usurpare, quibus olim Magnus Prædecessor noster Innocentius Papa III. Castellæ Regem est alloquutus: *Cum personam tuam, inter Christianissimos Reges, & Catholicos Principes, speciali dilectionis prærogativa in Domino amplectemur, preces ac petitiones tuas, in quibus possumus, libenti animo exaudimus, & ad ea gratanter intendimus, quæ Serenitati Regi novimus complacere, ut videre est in ipsius Pontificis Epistolæ Regest. XIII. lib. I. Epist. IV.*

§. 1. Sanè, quemadmodum negari nequit, ex veterum Canonum lege, Monachos & Regulares Ecclesiarum Parochialium regiminis capaces fuisse, de quo disertè pronunciat Innocentius III. in sua Decretali: *Quod Dei timorem. Tit. de Statu Monachor.* per hæc verba: *Et per antiquos Canones etiam Monachi possunt ad Ecclesiarum Parochialium regimen in Presbyteros ordinari, ex quo debent predicationis officium, quod privilegium est, exercere: Ita certum nunc est, ex recentiori Canonica Disciplina, interdictum esse Regularibus Parochialem curam assumere sine dispensatione Apostolica; quæ dispensatio a Romano Pontifice non aliter concedi solet, quam si pro ea instet Episcopus; ab Episcopo autem sollicitanda non est nisi Ecclesiæ necessitas, aut utilitas id suadeat: Quæ de re Rescriptum adest Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, relatum a celeberrimo Scriptore Fagnano in Commentar. ad cit. cap. Quod Dei timorem. num. 17. de Statu Monachor. in hæc verba conceptum. Cum fuerit requisitum, an Regularis possit præfici cura animarum ab Episcopo, sine dispensatione Apostolica; Sacra Congregatio Concilii censuit, non posse; nisi accedente dispensatione; quæ non videtur concedenda, nisi instante Episcopo, pro necessitate, vel utilitate Ecclesiæ. In eandem sententiam deinceps alia complura Decreta prodierunt a Summis Pontificibus confirmata. Quibus inter se collatis, nostroque diuturno studio & labore diligenter ponderatis, ad definiendam veterem controversiam super capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium, & Sanctissimi Salvatoris nuncupatorum, ad obtinenda Beneficia Curata, & Residentialia, Apostolicam Constitutionem septimo Idus Julii Anno Domini MDCCXLV. editam, incipientem: *Quod inscrutabili*, quæ in Bullario nostro impressa est Tomo I. num. CXXXV., atque etiam, unà cum Dissertatione super hoc a Nobis exarata, inserta fuit a diligentissimis Editoribus in Commentariis Joannis Baptistæ Riganii ad Regulas Cancellariæ Apostolicæ: In qua nempe Constitutione decretum fuit, prædictos Canonicos, utpotè veros Regulares, Apostolica Dispensatione indigere, ut hujusmodi Beneficia assequantur; tametsi a Sanctorum Monachorum consortio non sejuncti, regule inserviant laxiori; ut de ipsis loquitur prædictus Innocentius Prædecessor, in citato cap. Quod Dei timorem, de Statu Monachor.*

§. 2. Ab hac norma minimè recessisse putandus est laudatus Prædecessor Sanctus Pius V., dum, per suas allegatas Litteras: *Exponi Nobis*, Religiosos Viros ad Parochias assequendas in partibus Indiarum Maris Oceani, aliaque

Parochialia munia exercenda, habiles reddidit; sed hanc suam concessionem ea ratione constabilivit, quod scilicet ipsi Regulares eò usque in dictis partibus Officio Parochi functi fuerant; additis sequentibus verbis; *propter Presbyterorum defectum*. Quibus nimirum verbis factis ostenditur, hujusmodi Litterarum dispositionem locum habere dumtaxat, ubi desint, nec haberi possint Presbyteri Seculares ad animarum curam exercendam idonei; juxta declarationem editam a felicitis recordationis Prædecessore nostro Innocentio Papa X. per Litteras Apostolicas datas die 14. Maji Anni MDCLVII., & in Bullario Romano relatas Tomo V. inter ejus Pontificis Constitutiones numero XXXII., quarum initium est: *Cum sicut accepimus*; ubi de hac ipsa Piana Constitutione loquendo, ita ait, *illam non suffragari, nisi in locis, ubi est defectus Parochorum.*

§. 3. Hæc olim per Nos ipsos, dum in minoribus constituti, Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum Secretarii munere fungebamur, latius deducta fuerunt, occasione propositionis cujusdam Cause *Mexicana*, quæ diebus quarta Julii, & octava Augusti Anni MDCCXXII. in eadem Congregatione discussa fuit, ut videre est in Tomo II. *Theauri Resolutionum dictæ Congregationis Concilii*. Et quavis ad instantiam tunc existentis Archiepiscopi Mexicani, contententis liberam sibi fieri facultatem, ut Parochiales Ecclesias, atque Doctrinas, quas Regulares privativo jure sibi vindicabant, conferre posset etiam Presbyteris Secularibus, quos magno numero, & requisitis qualitatibus præditos in sua Diocesi adesse asserbat, nihil tunc definitivè rescriptum fuerit: Nihilominus hanc generaliter sententiam ab ipsa Congregatione admissam, receptamque meminimus, ac pro certo testamur; quòd nempe, deficientibus tantummodò Presbyteris Secularibus, prædicta Piana Constitutio locum habere deberet. Ideo autem nullam in ea Causa Decretum tunc editum fuit, quia, quum prædicta Piana Constitutio ad instantiam Regis Catholicæ primùm emanaverit, & omnes Indiarum Occidentalium Regiones comprehendat; nihil prudenter decerni posse visum fuit, nisi & Decreta desuper edenda ad Catholicorum Regum notitiam deducerentur, & non solum quid Mexicanæ Diocesi, sed etiam quid aliis Indiarum Ecclesiis, atque Diocesisbus contingeret, & magis opportunum foret, certis relationibus innotesceret.

§. 4. Quare, quum hodie ex parte ipsius Regis Catholicæ opportuna super hoc providentia requiratur; hanc verò Archiepiscoporum, Episcoporum, aliorumque Ordinariarum dictarum Regionum preces vehementer exposcant; Cumque hujusmodi preces, & Canonice sanctionibus consentaneæ, & ipsius Sancti Pii Prædecessoris menti minimè adversantes, & hujus demum Apostolicæ Sedis sensui institutoque conformes esse dignoscantur; cum denique æquum non sit, ut ejusmodi Privilegium, quod eo tempore concessum fuit, quum in Indiis Occidentalibus Presbyterorum Secularium copia non aderat, his etiam temporibus parem vim habeat, dum Cleri Secularis numerus satis amplus ibidem existit, pluresque Sacerdotes Seculares ad animarum curam idonei, cæterisque optimis dotibus instructi reperiuntur: Idcirco Nos, prædicti Charissimi in Christo Filii nostri Ferdinandi Hispaniarum Regis Catholicæ instantia libenter annuentes, ac etiam motu proprio, & certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, præsentium Litterarum tenore, prædictis Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis Dilectis Filiis, in Indiis

Eoque defec-
tu perman-
ente; vim
suam retine-
re censën-
dum est.Instantia ex
parte Episco-
porum alias
proposita,
cur sine Res-
cripto dimis-
sa fuerit.Eidem an-
nuendum
nunc plura
suadent.Episcopis &
Locorum
Ordinariis
permitteretur,

1751.
ut Beneficia
& Officia
Curata Secu-
laribus Cle-
ricis, seu
Presbyteris
conferre pos-
sint, contra-
riis non ob-
stantibus.

Regulares in
huiusmodi
Officiis per-
severantes,
vel ad ea
deinceps af-
sumendi,
Canonicam
subjectionem Ordina-
riis præstare
debet.

Ad formam
Litterarum,
quas vide
supra Tom.
XVI. nu. 109.

Occidentalibus constitutis, permittimus & concedimus, ut, non obstantibus præmissis Sancti Pii V. Prædecessoris Litteris, aliisque in earum confirmationem ab hac eadem Apostolica Sede emanatis, (quibus etiam, quatenus opus sit, eandem præsentium serie, ac dictis motu, scientia, & potestatis plenitudine derogamus,) Seculares Clericos, seu Presbyteros quoscunque, quos scilicet, prævio examine, juxta ea, quæ in Concilio Tridentino statuta sunt, idoneos & habiles repererint, ad Parochias, Doctrinas, & alia quæcumque munia & Officia ad animarum curam pertinentia, prout ipsis opportunum in Domino visum fuerit, admittere & assumere, eisque etiam Parochiales Ecclesias huiusmodi, aliaque Ecclesiastica perpetua Beneficia, quibus animarum cura imminet, in Titulum conferre, dictosque Presbyteros, seu Clericos, de illis providere possint & valeant; ad quem effectum Nos ipsis necessarias omnes & opportunas facultates concedimus & impertimur.

§. 5. Quia verò ex hac concessione nostra minime sequetur, quin Regulares prædicti plures adhuc Parochias, atque Doctrinas, in Indiarum Occidentalium Regionibus, & in præsens retinere, & in posterum adipisci valeant; aliunde autem Nobis relatum est, nonnullos huiusmodi Regulares animarum curam exercentes contendere, seu Episcopis, & Ordinariis Locorum, in officio officinando dumtaxat, ut ipsi loquuntur, subiectos esse; Ideo Nos ad quarumcumque inordinationum pericula avertenda, rectæque disciplinae leges asserendas intenti, dicimus & declaramus, huiusmodi Regulares curam animarum gerentes, in iis quidem, quæ concernunt eorum Regularis Instituti observantiam, Episcopo nullatenus subiectos esse, sed a suis Superioribus Regularibus quoad hæc privative dependere; In his autem, quæ vel ad ipsum spectant exercitium curæ animarum, vel etiam ad eorum vitam & mores pertinent, Nos ipsarum præsentium tenore declaramus, eosdem Regulares etiam Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis subiectos esse, ideoque ab eisdem Episcopis, & Ordinariis, eorumque Visitatoribus, æquè ac a suis Regularibus Superioribus, in his omnibus corrigi posse; si quidem impossibile non est, ut alicujus ex ipsis vitæ ratio talis esse dignoscatur, quæ cum animarum regimine minime conveniat, & Fidelibus Parochiæ subditis spirituale detrimentum & scandalum pariat. Hoc idem, Canonicis Sanctionibus, & Concilii Tridentini Decretis inhaerentes, jamdudum statuimus atque decrevimus, per nostras sub Plumbo Litteras datas duodecimo Kal. Decemb. Anno MDCCXLIV., quarum initium est: *Firmandis atque asserendis*, & impressæ sunt in Bullario Romano Tomo XVI. nu. CIX., quæ, cum ad Indias etiam Occidentales se extendant, ibidem quoque executioni mandari debent, & inviolabiliter observari; Quod idem decernimus de duabus Regulis in eadem Constitutione nostra, ex Apostolicæ Sedis Decretorum auctoritate, constitutis; quarum una est, quod in omnibus rebus, in quibus Regulares animarum curæ præpositi Episcoporum simul, & Regularium Prælatorum jurisdictioni cumulativè subsunt, si aliter ab uno, aliter ab alio Superiore judicari contingat, Episcopi iudicium Regularis Superioris iudicio semper præferri debet: Altera verò est, quod, quam Regulares non nisi cum amovibilitatis qualitate animarum curam exercere valeant, tam Episcopus, quam Regularis Prælatas, quoties ita in Domino expedire judicaverint, Regularem Parochum ab huiusmodi cura valent remove; ita ut neque Regularis Superior compelli possit huiusmodi remotionis causas Episco-

po significare; neque Episcopus ad similem remotionem procedens, Regulari Prælati notas facere teneatur causas, quibus ad id adductus fuerit.

§. 6. Quoniam verò fieri alicubi potest, maxime autem in novis Populorum ad Fidem reductionibus, ut Regulares Parochos mutare, etiam cum Seculares Sacerdotes non desint, minime expediat; Idcirco Nos eorundem Episcoporum, aliorumque Ordinariorum Præfulum, prudentiam admonemus, ut in huiusmodi circumstantiis, & ubicumque res optimè constitutas invenerint, nec ullam eas immutandi necessitatem revera adesse compererint, ab innovationibus abstineant; & tam hoc jure, quod ipsis competere asserimus, quam ea facultate, quam Nos eisdem per has nostras Litteras impertiti sumus, ita utantur; quemadmodum æquitatis ratio, & animarum utilitas, ad quam unice respicere debemus, requirent, ac suadebunt; super quo Nos eorundem Episcoporum, & Ordinariorum Præfulum, conscientiam oneramus.

§. 7. Denique ne quis unquam, aut ullibi, cujuslibet Ordinis, aut Instituti Regularis, ad animarum curam exercendam, sine prævio examine & approbatione Episcopi, seu Ordinarii Localis, assumi possit, eandem præsentium serie statumus, atque decernimus; prout alias statutum, decretumque per Nos fuit, tam in præcatis nostris Litteris, quam in aliis quinto Kalendas Martii Anni ab Incarnatione Domini MDCCXLV. editis, & in Bullarii Romani Tomo XVII. n. 1. impressis, quarum initium est: *Quamvis ad confirmandum*; quæque & iisdem Sacrorum Canonum, ac Tridentinæ Synodi, necnon Provincialium & Synodalium Conciliorum in ipsismet Indiarum Regionibus habitorum sanctionibus innixæ sunt, & tam ad Occidentales, quam ad Orientales Indias se protendunt, ac utrobique inviolabilis legis vim obtinere debent.

§. 8. Præsentes quoque Litteras, & in eis contenta quæcumque, nulla unquam ex causa, colore, & capite, etiam in corpore juris elauso, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis jus vel interesse habentes, aut habere prætendentes, cujusvis status, aut Ordinis, Congregationis, & Instituti, etiam hic de necessitate specialiter exprimendi, existant, iisdem non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ, propter quas præsentibus emanaverint, satis adductæ, probatæ, aut verificate fuerint, de subreptionis, obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, aut consensu interesse habentium, aliove quolibet defectu notari, impugnari, aut in controversiam & iudicium vocari, etiam ad effectum obtinendæ aperationis oris, aut restitutionis in integrum, adduci posse; sed semper & perpetuò firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios effectus sortiri & obtinere, ac illis, quorum favorem concernunt, plenissimè suffragari, atque etiam ab omnibus, ad quos respectivè pertinet, & pertinebit in posterum, inviolabiliter observari, volumus & decernimus; sicque, & non aliter, in præmissis iudicari & censi per quoscunque Ordinarios & Delegatos Judices, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, eorumque Congregationes, necnon Apostolicæ Sedis Legatos, seu Nuncios, aliosque quoslibet quacumque præminencia & potestate fungentes & functiones; sublata eis, & eorum cuilibet, aliter iudicandi & interpretandi facultate; ac etiam irritum & inane decernentes, quidquid ab eorum quolibet in contrarium iudicari & decerni, seu scienter, vel ignoranter attentari contigerit.

Ordinarii
quomodo
præfati con-
cessione
uti debeant.

Ordinari-
um examen
& approba-
tio necessaria
in cujuslibet
deputatione
ad animarum
curam.

Clausula
litterarum, &
Decreta op-
portuna.

§. 9. Non obstantibus prædictis Sancti Pii Papæ V., aliisque Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum in eorundem confirmationem, etiam in forma specifica, editis Litteris, nostraque & Cancellariæ Apostolicæ Regula de non tollendo jure quæsito, aliisque Apostolicis, seu in Universalibus, Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus aut specialibus Constitutionibus & Ordinationibus; necnon quarumcumque Ecclesiarum, seu Ordinum, Congregationum, & Institutuum, etiam specialiter exprimendorum; quantumvis juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut sub quibusvis formis, & verborum tenoribus, seu clausulis, & decretis, etiam derogatariorum derogatoriis, & irritantibus in genere vel in specie, etiam motu proprio, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu consistorialiter, aut ad Regum aliorumque supremorum Principum instantiam, vel peculiarium quorumcumque meritum intuitu, aliove titulo, etiam oneroso, quibuscumque Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis JESU, vel Sancti Joannis Hierosolymitani, aliive quibuslibet, in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis; Quibus omnibus & singulis, eorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro expressis, insertis, ac specificatis habentes, pari motu, & Apostolicæ auctoritatis plenitudine, ad præmissorum effectum, plenissimè derogamus, eaque respectivè, quatenus præsentibus adversantur, de medio tollimus & abolemus per præsentem. Quarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eandem fidem ubique Locorum & gentium in Judicio & extra haberi volumus, quæ ipsis præsentibus haberetur, si originaliter exhiberentur.

§. 10. Nulli ergo omninò hominum liceat paginam hanc nostræ permissionis, concessionis, facultatum impertitionis, declarationis, innovationis, admonitionis, derogationum, decretorum, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quinquagesimo primo, sexto Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno Duodecimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA De Curia

J. C. Boschi.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Beatificatio B. JOANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL Ordinis Monialium a Visitatione Sanctæ Mariæ nuncupatarum Fundatricis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

CUM sexto decimo salutis nostræ turbulentiſſimo seculo tot per universam Europam, tamque nefaria hæresum monstra longè, latèque omni impetu irruerent, & grassarentur; merentis Ecclesiæ lacrymas, & opprobrium Populi sui ut Pater misericordiarum abstergeret, fecit in bona voluntate sua, ut, cum abundaverit delictum, superabundaret & gratia. Per illa enim tempora, dum omnia maximis errorum, seditionum, & discordiarum fluctibus, & procellis jactabantur; ne contra summum angularem lapidem Portæ inferi prævalerent, in brachio extento suscitavit quamplurimos Electorum suorum, qui eximiiſ, clarissimisque virtutibus Orbi Terræ illucescerent, & per illustria veteris disciplinæ exempla, in quibus Christiana legis partes omnes exprimerentur, nova Sanctitatis germina procrearent, quorum ope, & auctoritate, Fidelium pietate aucta, & Perduellium conatibus fractis atque compressis, inclinatis Ecclesiæ rebus opportunum adhiberetur auxilium, Sponsæque suæ acerbissimi luctus tanto in discrimine allevarentur.

§. 1. Beneficentiſſimæ hujus Providentiæ præcipuum specimen, etiam in sexu fragili Pater Omnipotens, qui infirma mundi eligit, ut fortia quæque confundat, ostendere dignatus est, dum in Famulam suam JOANNAM FRANCISCAM FREMIOT DE CHANTAL divitias bonitatis & gratiæ suæ uberrimè effudit. Hæc enim nobilissimis orta Parentibus, ea potissimum tempestate in lucem prodiit, illique in locis prope versata est, in quibus transugarum finitimorum immanis rabies & furens audacia in Catholicam Fidem magis efferata videbatur; nihilominus JOANNA FRANCISCA a Deo sibi in hereditatem electa, benedictionibus dulcedinis præventa, & luminosissima charitate efficaciter ditata, vel a primis temporibus contra Mundi, & Diaboli nequitias nomen Domini exaltavit, & per omnes ætates, variasque vitæ vicissitudines, adeo crevit in gratia & scientia Dei, ut Sanctus Franciscus Salesius spirituum probatione longè clarissimus pronunciare non dubitaverit, eò sanctitatis & virtutis processisse Ancillam CHRISTI, ut pro ratione & modo gratiarum, quibus a Deo erat locupletata, nemini unquam assurgere altius liceret. Et sanè, quæ tum in virginitate, tum Viro conjuncta, egregia summæ perfectionis indicia præbuerat, in solitudine demum, ac viduitate posita, tanta spiritus alacritate arctissimum sanctitatis iter arripuit, & in via mandatorum cucurrit, ut præ cæteris Divinis Charismatibus, arduum illud emisisset Votum, semper faciendi quicquid perfectius, Deoque gratus & acceptius fore intelligeret.

§. 2. Hinc novas in corde suo ascensiones disponens, eodem Sancto Francisco Salesio optimo duce & auctore, novum instituit Sanctimonialium Ordinem a Visitatione Sanctæ Mariæ nuncupatarum, quas altè jactis omnium virtutum fundamentis, Castitatis, & Fidei hostibus impudentissimis, velut aciem ordinatam in conspectu inimicorum fortiter opposuit; ut, dum illi summa vi, impetuque contenderent,

Dei Providentia corruptis seculi moribus eximiam plurimum electorum suorum sanctitatem cõponit.

BRATA
JOANNA
FRANCISCA
virtutes præ-
fulgent.

Ordo Monialium Visitationis S. Mariæ ab ea instituitur.

Exemplorum
Fides.

Sanctio

Dat. die s.
Novemb.
1751.